

Esmée Dekker - Saturday Night Fever

KOP: Volop in training voor Saturday Night Fever

OKOP: Bekroonde musicalster Esmée Dekker: 'Buddy Vedder en ik moeten in puike conditie zijn'

INTRO

Ze vormt samen met Buddy Vedder hét musicalpaar van het komend theaterseizoen. Esmée Dekker speelt in Saturday Night Fever de hoofdrol van Stephanie Mangano, het vriendinnetje van de virtuoze discodanser en machoman Tony Manero. De musical met de iconische muziek van The Bee Gees is vanaf september in de Nederlandse schouwburgen te zien.

Met Buddy Vedder, haar tegenspeler in de iconische (dans)musical Saturday Night Fever, zit ze al geruime tijd op 'lift-les'. De *dancelift* geldt immers als een van de spectaculairste en tegelijk meest complexe technieken binnen het dansgenre, die bepaald niet van gevaar is ontbloot.

„Gelukkig”, zegt Esmée Dekker, „kennen Buddy en ik elkaar goed en kunnen we beiden dansen. We zaten bij elkaar in de klas op de Frank Sanders Akademie voor Musical en Muziektheater. Bij de dancelift dient er een blind vertrouwen tussen de partners te zijn - ik moet volkomen op Buddy kunnen varen. Hij moet me liften, opvangen en samen weer in balans komen. Dat is voor ons een flinke fysieke klus. Het blijft elke keer weer spannend. Je zweeft toch even tussen hemel en aarde.”

Saturday Night Fever, gebaseerd op de gelijknamige film uit 1977 met een glansrol voor John Travolta, is vanaf september in de Nederlandse schouwburgen te zien. De Graaf en Cornelissen Entertainment herneemt daarmee de musical die in januari 2021 in première ging, maar door coronapandemie geen vervolg kreeg met een uitgebreide vaderlandse tournee.

Maar vanaf september klinken legendarische Bee Gees-songs als Staying alive, Night fever, How deep is your love en natuurlijk de discohymne You should be dancin' in de theaters met Buddy Vedder als de meesterlijke danser Tony Manero en Esmée Dekker als Stephanie Mangano, zijn partner op de verlichte vloer en daarbuiten als zijn kordate en tegelijk kwetsbare vriendinnetje.

Esmée Dekker ontving afgelopen theaterseizoen de prestigieuze Musical Award voor de Beste Vrouwelijke Bijrol in Grease, ook al zo'n nostalgische dansmusical, waarin zij het karakter van Rizzo verbeeldde, de sarcastische, soms cynische leider van de meisjesstudenten, de Pink Ladies. Die rol was haar op het lijf geschreven, zegt ze, want ze is naar eigen zeggen zelf 'vrij sarcastisch.' Esmée Dekker: „Ik ben wel van de van ironie, ja. Zolang het maar leuk blijft.”

Bovendien houdt ze binnen haar vak van uit uiteenlopende rollen - aan typecasting doet ze per se niet mee. Ze speelde met hetzelfde gemak in de volksmusical De Jantjes (ensemble en understudy van Toffe Jans) als de rol van Janet in de alom geprezen Rocky Horror Show. Ze was te zien in Evita, A chorus line en als Eliza Doolittle in My fair lady, waarvoor ze werd genomineerd voor een Musical Award. Bovendien maakte ze deel uit van de cast van de David Bowie musical Lazarus. Inderdaad, volop variatie.

„Ik ben in elk geval opgevoed met muziek en dans”, vertelt ze. „Er was altijd muziek in huis, van Robbie Williams tot Earth, Wind & Fire. En ik zong de hele dag mee. Als kind was ik, laat ik me diplomatiek uitdrukken, een nogal levendig type. Ik moest toch ergens mijn energie in kwijt? 'Misschien moet ze op dansles', besloten mijn ouders.”

Vanaf haar dertiende raakte ze volkomen verslingerd aan musical. „Ik kwam uit een dorp, Driebergen. Op mijn middelbare school werd nogal gek tegen musical aangekeken. Musical, dat was stom. Voor mij was dat een enorme stimulans om verder te gaan. Zo ben ik. Als iets me moeilijk wordt gemaakt, bijt ik me er juist in vast.”

Via de musicalschool Fanwork Musicals in Utrecht deed ze in haar jonge jaren audities voor de amateuruitvoering van Aladdin - ze kreeg de rol van Jasmine. Daarna volgden in haar jeugd rollen in Pocahontas, Jungle Book en de Klokkenluider van de Notre Dame. Ze raakte begeistert door het genre, vooral door de heilige drie-eenheid van de musical: zang, dans en acteren. Voor een druk en energiek type als Esmée de ideale uitlaatklep van haar surplus aan springerigheid.

In die zin is Saturday Night Fever alweer zo'n prachtige kans om haar talent en vakmanschap aan een groot publiek te tonen. „Het mooie van Saturday Night Fever”, zegt ze, „is dat het verhaal weliswaar in de jaren 70 in New York speelt, maar dat het thema decennia later nog steeds actueel is: het universele verlangen van jongeren naar een beter bestaan.

„Een vertelling over het najagen van je droom, vaak tegen de klippen op. Tony heeft een beroerd baantje in een verfwinkel. Zijn familie zit hem achter z'n broek en ziet hem het liefst priester worden. Maar als hij in het weekend de dansvloer betreedt, stapt hij in een wereld waarin hij werkelijk wat betekent. Daar, in de 2001 Odyssey discotheek, is hij de absolute koning van de disco.”

Net als Tony Manero komt Stephanie uit Brooklyn, maar ze is al letterlijk een brug verder over de East River die Brooklyn van het chique, welvarende Manhattan scheidt en waar ze voor een platenmaatschappij werkt. Tony kan er alleen van maar dromen ooit aan de andere kant van het water terecht te komen.

„Stephanie is een krachtige jonge vrouw - van buiten een lief meisje, maar innerlijk een tijger. Ja, die kant van dit personage voel ik wel. Ik heb een grote drive om ergens volledig voor te gaan. Het is niet snel goed bij mij. Ter voorbereiding van Saturday Night Fever bijt ik me weer helemaal vast in het dansen: Latin, jazz, disco...’ Ik moet straks echt in puike conditie zijn.

Lachend: „Naar de sportschool gaan, dat is niks voor mij. Al die mensen die je constant vragen of ze op jouw apparaat mogen... Irritant, haha. Ik doe veel aan high intensive cardio in combinatie met Pilates. Daar krijg je een sterk lichaam van.”

Van regisseur Martin Michel krijg ze gelukkig altijd veel vrijheid om haar karakter in te kleuren. „Saturday Night Fever is veel rauwer en realistischer dan bijvoorbeeld Grease, dat een bijna sprookjesachtig liefdesverhaal is. Saturday Night Fever kent ook genoeg romantiek, maar gaat toch vooral om jongeren die beslissingen moeten nemen in een harde wereld.”

Esmée Dekker was nog lang niet geboren toen Saturday Night Fever is de tweede helft van de jaren 70 triomfen vierde in de bioscopen en 20 jaar later als musical op 1997 in première ging op West End in Londen en Broadway in New York. Sindsdien keert de met prijzen overladen productie geregeld terug op internationale podia. Het is zo'n legendarische musical die op geen enkele bucketlist van de rechtgeaarde fan mag ontbreken.

Esmée Dekker: „Ook de muziek van de Bee Gees is nog altijd springlevend. Je kunt geen kroeg of club binnengaan, op een verjaardag komen of er klinkt wel muziek uit die gouden jaren van de disco. Ik ben op vakantie geweest in Bali en Sevilla, daar hoorde je de Bees Gees geregeld uit de muziekboxen schallen. En kids van tegenwoordig laten die muziek ook rondgaan op social media. Het zijn tijdloze melodieën die nog steeds enorm aanstekelijk zijn. Ik beloof het publiek: je kunt er straks in de zaal echt niet bij stilzitten.”